

Με αφορμή το νέο της βιβλίο "Σμαράγδι στη βροχή" που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Διόπτρα, η Άννα Γαλανού μιλά για την έρευνα που έκανε για τη συγγραφή του βιβλίου της που αναφέρεται στις δεκαετίες του '40, του '50 και του '60. Πόσο μοιάζει η εποχή και οι συνθήκες που εξιστορεί με το σήμερα; Πόσο σημαντική είναι η επικοινωνία του συγγραφέα με τους αναγνώστες του και πόσο το διαδικτυακό βοηθά σε αυτό; Είναι εύκολο να λειτουργήσει η ελεύθερη βούληση στις επιλογές μας; Η Άννα Γαλανού θα βριστεί στο Βόλο την Τετάρτη 29 Απριλίου στο καφέ Lobby, Δημητριάδος 178Α, στις 7.30 το απόγευμα.

Άννα Γαλανού

"Ο εθισμός στην ανάγνωση ενός βιβλίου μοιραία οδηγεί σε περαιτέρω αναζητήσεις"

Συνέντευξη: ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΜΑΛΙΣΣΟΒΑ

"Σμαράγδι στη βροχή", ο τίτλος του βιβλίου σας, μια ιστορία που εκτυλίσσεται στις δεκαετίες '40 με '60... Πείτε μας δυο λόγια.

Είναι ένα βιβλίο που ξεκινά με τον βομβαρδισμό του Πειραιά, από τους συμμάχους - πρωτοφανές, στο τέλος του πολέμου, συγκεκριμένα στις 11 Ιανουαρίου του 1944. Ένα κορίτσάκι, η Σμαράγδα, χάνει τη μνήμη της ο' αυτό το βομβαρδισμό και ξεκινά μια καινούρια ζωή χωρίς παρελθόν, με άλλο όνομα, σε άλλη οικογένεια και με μια ζωή που άλλοι επέλεξαν να ζήσουν.

Ο αναγνώστης ακολουθεί την πορεία της ηρωίδας, ενώ ταυτόχρονα, σε πρώτο πλάνο ηθογραφείται κάθε χρονική περίοδος και κάθε εποχή.

Για να ολοκληρωθεί το βιβλίο και για να μην υπάρξουν ασάφειες, η έρευνα που έκανα για τις τρεις δεκαετίες που αναλύονται, διήρκεσε τρεις μήνες, όπου με ενδελεχή αναζήτηση στοιχείων στην βιβλιοθήκη Αθηνών και σε πονήματα συγγραφέων μπόρεσα να ολοκληρώσω και να περιγράψω τις δεκαετίες του '40, '50 και '60.

χέρια του προαγωγού - εραστή της. Το φαινόμενο της εκμετάλλευσης και κυρίως της κακοποίησης των γυναικών συμβαίνει και στις "καλύτερες" των οικογενειών. Πείτε μας την άποψή σας.

Δυστυχώς είναι ένα φαινόμενο που σύμφωνα με μελέτες και στατιστικές ακουμπά τις "καλύτερες" των οικογενειών, όπως λέτε κι εσείς. Ιδιαίτερα το φαινόμενο της κακοποίησης. Από καταβολής κόσμου, υφίσταται κάτι τέτοιο, αν λάβουμε υπ' όψη μας ό,τι έχουμε διαβάσει.

Πολύ δύσκολα λύνεται αυτό το θέμα. Θεωρώ ότι ο μόνος τρόπος να εξομαλυνθούν κάπως τα πράγματα είναι η γνώση και η παιδεία. Αυτή είναι μια μέθοδος πρόληψης. Από την άλλη οι γυναίκες που κακοποιούνται με τον οποιοδήποτε τρόπο πρέπει να εξασκηθούν και να μάθουν να μην ντρέπονται να κοινοποιήσουν την κακοποίηση που υφίστανται. Εκείνο που πάνω απ' όλα τρέμουν οι διάφοροι διεκδικητές του τίτλου "κακοποιώ ένα πιο αδύναμο πλάσμα από μένα, άρα υπάρχουν" είναι η έκθεση. Άς τους εκθέσουμε λοιπόν σε όλο τον περίγυρο, στους φίλους και στην αμέτοχη κοινωνία που πρέπει να την κάνουμε συμμετοχή. Γιατί κάποια στιγμή τούτο το πρόβλημα μπορεί να κτυπήσει και τη δική μας πόρτα είτε μέσω ημών, είτε σε ένα κοινοτικό και αγαπημένο μας πρόσω-

Η ελεύθερη βούληση και ο αγώνας για να διεκδικήσουμε τις συνθήκες της ζωής μας, πόσο αποφασιστικοί παράγοντες είναι για την αποδέσμευσή μας από τη "μοίρα" και το περιβάλλον στο οποίο γεννηθήκαμε; Ελεύθερη βούληση... μεγάλη κουβέντα. Ελεύθερος είναι μόνο ο αετός! Καταπιεζόμεστε και δεχόμαστε μεγάλες πιέσεις από συνεχείς "ενημερώσεις" επί όλων των θεμάτων. Το μυαλό μας γεμίζει από τις απόψεις όλων, ποια όμως είναι η δική μας εν τέλει; Υπάρχει; Αυτό είναι ένα ερώτημα που κάνω πολύ συχνά στον εαυτό μου, που να με ενημερώνω αποκλειστικά ηλεκτρονικά, όμως και πάλι πέφτω στην παγίδα πολλών φορές να αναρωτώμαι αν οι πράξεις μου είναι συνάρτηση αποκλειστικά ελεύθερης βούλησης, ή "λιγάκι" πειραγμένες από εξωγενείς παράγοντες.

Δεν μπορώ να απαντήσω με το χέρι στην καρδιά στην ερώτησή σας κυρία Μαλισσόβα.

Γίνεται ποτέ λόγος τελευταία για τη διάκριση της γυναικείας από τη ρεζ λογοτεχνία. Ποια είναι η δική σας άποψη;

Εγώ δεν διαβάζω τα πάντα. Ως αναγνώστρια κάνω τις προσωπικές μου επιλογές και διαβάζω βιβλία που έχουν να μου δώσουν πράγματα ή να με κάνουν να αναζητή-

σω πράγματα. Είναι στη κρίση λοιπόν του κάθε αναγνώστη το βιβλίο του αρέσει να διαβάσει και γι αυτό είμαι ενάντια σε κάθε είδους διάκριση. Διαφορετικά φθάνουμε στο επίπεδο της λογοκρισίας, δηλαδή "ότι δεν αρέσει σε μας, είναι για τα σκουπίδια". Διαφωνώ κάθεται. Ο εθισμός στην ανάγνωση ενός βιβλίου, μοιραία οδηγεί σε περαιτέρω αναζητήσεις, αυτή είναι εν τέλει η άποψή μου.

Ποιοι είναι οι αγαπημένοι σας συγγραφείς. (που καθόρισαν τη γραφή σας);

Έχω να σας απαριθμήσω πολλούς αγαπημένους πεζογράφους, λογοτέχνες και ποιητές, όμως κανέναν από αυτούς δεν με επηρέασε για να γράψω. Ίσως η ποίηση του Ελύτη, που είναι από τους πιο αγαπημένους μου ποιητές να αποτελεί πολλές φορές εφελκυστήριο ιδεών. Η συγγραφή ενός βιβλίου όμως είναι αποκλειστικά δική μου "υπαίτιότητα". Ορίζεται από την ανάγκη επικοινωνίας του δικού μου εσωτερικού κόσμου με το κάλεσμα των αναγνωστών να ακουμπήσουν τα δικά μου συναισθήματα, τους ήρωες μου που ποτέ δεν είναι χάρτινοι και τα χρώματα που στολίζουν τις εποχές, τις πόλεις και την κουλτούρα ανθρώπων που περιγράφω.

Αγαπώ πολύ τον Ελύτη και τον Λουντέμη, τον Καζαντζάκη και

Η Άννα Γαλανού γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Πεζιά του Ηρακλείου Κρήτης. Σπούδασε Οικονομικά και ασχολήθηκε με τη διαφήμιση και το σχεδιασμό εντύπων. Από πολύ μικρή ηλικία ξεκίνησε να γράφει στην αρχή μικρά έμμετρα ποιήματα και αργότερα διηγήματα και άλλα είδη πεζού λόγου.

Στην Β' Λυκείου απέσπασε το πρώτο Παγκρήτιο βραβείο για τη συγγραφή κειμένου της για το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη και την αμέσως επόμενη χρονιά κέρδισε το πρώτο Πανελλήνιο βραβείο αποφοίτων Λυκείου, με τη μελέτη που έκανε συνοχικά πάνω στο έργο του Καζαντζάκη. Στη συνέχεια ασχολήθηκε με την ποίηση και δυο χρόνια αργότερα το ποίημά της "Αδελφός κόσμος" πήρε δεύτερο πανελλήνιο βραβείο και βραβείο ΕΡΤ και συμπεριλαμβάνεται σε πάνω από είκοσι ποιητικές συλλογές.

Στα επόμενα χρόνια απέσπασε ποητικές διακρίσεις με τη συμμετοχή της στα λογοτεχνικά δράματα.

της χώρας και απέσπασε το πρώτο Πανελλήνιο βραβείο με το διήγημα της "Με αντίπαλο τη ζωή". Δυο χρόνια αργότερα πήρε το δεύτερο βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου θεατρικού συγγραφέα με το θεατρικό της έργο "Το τέλος μιας κωμωδίας", σε Πανελλήνιο διαγωνισμό της ΕΡΤ.

Το έργο της αυτό μεταγλωττίστηκε στα Ισπανικά και Πορτογαλικά. Έχει γράψει ποητικά πεζογραφήματα, ποιήματα καθώς και τα παραμύθια: Ένας φτωχός ηρώδης, το παραμύθι του καθρέπτη και ο Νικκίτας.

Από τις εκδόσεις Οικονομικά κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της: Αντιμέτωποι με το Χθες Το Παράπονο μου Μια Κραυγή Οι Τρεις Φωτιές

Από τις εκδόσεις ΔΙΟΠΤΡΑ κυκλοφορούν: Σμαράγδι στη βροχή Τότε που τραγουδούσαν οι θεοί Παιδικά: Ο Λόκο στο εσθλείο Ο Λόκο στο κούνι Ο Λόκο και οι γάτες του

τον Μυριβήλη, τον Καραγάτση και την Ρέα Γαλανάκη, τον Γιώργο Ιωάννου και την Διδώ Σωτηρίου, το Βάρναλη και τον Τάκη Αθανασιάδη.

Αφήνω τους πιο σύγχρονους λογοτέχνες που ο' αυτούς ανήκω κι εγώ να μας κρίνουν οι μεταγενέστεροι.

Η επαφή σας με το αναγνωστικό κοινό στις παρουσιάσεις των βιβλίων σας;

Την επιδιώκω από το πρώτο μου βιβλίο ακριβώς επειδή την θεωρώ ιδιαίτερα σημαντική. Οι αναγνώστες είναι το πιο ουσιαστικό πράγμα στην επικοινωνία του βιβλίου και των ηρώων του με το κοινό που θα το διαβάσει. Να φανταστείτε ότι πολλές φορές όταν γράφω, σκέφτομαι αντιδράσεις από τα πρόσωπα αναγνωστών που ήδη με ξέρουν και τους ξέρω προσωπικά, και χαμογελώ. Ξέρω και τις αντιδράσεις τους σε ένα βαθμό πια.

Μου αρέσει αυτού του είδους η επικοινωνία και δεν την αλλάζω με όλα τα βραβεία της γης.

Το βραβείο του απλού αναγνώστη που σηκώνεται από το σπίτι του και έρχεται να του υπογράψει ένα βιβλίο ή να σου σφίξει το χέρι, το θεωρώ πολύ πιο σημαντικό απ' όλα.

Διαδίκτυο και διάδοση της φιλιαναγωγίας: Πόσο βοήθησε και πεισε

παίγες κρίσεις: Παν μέτρον άριστον, έλεγαν οι αρχαίοι, ρήση που την υιοθετώ απόλυτα. Μέσω του διαδικτύου έχω γνωρίσει ανθρώπους και έχω κάνει όμορφες προσωπικές σχέσεις, που με κανένα άλλο τρόπο δεν θα μπορούσα.

Μου αρέσει να μιλώ με φίλους μου στην Αυστραλία ή στον Καναδά, ανθρώπους που τα καλοκαίρια τους σφιγγω το χέρι και πίνουμε μαζί μια ρακί. Ανθρώπους σε απομακρυσμένα μέρη της Ελλάδας, σε χωριά που θα τους γνώρισα σε διακοπές ή θα έρθουν να με δουν σε κάποια μου παρουσίαση.

Κίνδυνος αδιαφορητικότητα υπάρχουν πάρα πολλοί. Όμως και που δεν υπάρχουν;

Σε άλλη περίπτωση θα έπρεπε να είμαστε στο γυάλινο κλουβί της προσωπικής μας απομόνωσης και να γράφουμε για τον εαυτό μας, τους συγγενείς και τον άνδρα μας. Μπορούμε να ελέγχουμε κάποια πράγματα, την ασύδοτη προβολή μας για παράδειγμα στο διαδικτυακό, όπως και τις ώρες που ξεδουλεύουμε γι' αυτήν. Άλλωστε έχω πει πάρα πολλές φορές, πως οι συγγραφείς δεν είναι σταρ.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τις καιριές ερωτήσεις σας κυρία Μαλισσόβα, που δίνουν την ευκαιρία στους αναγνώστες σας να με γνωρίσουν και σαν άνθρωπο. Σας εύχομαι από καρδιάς προσωπική και επαγγελματική επιτυχία.

Απόσπασμα από το βιβλίο

ANNA ΓΑΛΑΝΟΥ,
"Σμαράγδι στη βροχή",
εκδ. Διόπτρα

Η μετανάστευση τότε ήταν στο φόρτε της. Η Ελλάδα έδινε αδιάφορα τα νιάτα της στην ξενιτιά, αφού δεν είχε τίποτα καλύτερο να τους προσφέρει. Οι δελεαστικές φωνές της Αυστραλίας, της Αμερικής, του Καναδά, της Γερμανίας και του Βελγίου ακούγονταν τόσο μεγαλοπρεπείς, όλες τους έσταζαν χλιδή και πλούτο. Καμιά σχέση με τα φτωχά Ελληνικά χωριά, γεμάτα από κάματο και πείνα. Καμιά σχέση με τις επαρχιακές πόλεις που ζούσαν με το παραμύθι της πρωτεύουσας, που όμως πολύ γρήγορα ξεφτιζε στα μάτια τους. Οι κοπέλες δούλευαν είτε υπέρτιρες σε σπίτια, είτε από το πρωί ως το βράδυ στα εργοστάσια για ένα ξεροκόμματο και οι άνδρες χαμαλικά, ή στις οικοδομές. Ζωές χωρίς προσωπική και χωρίς μέλλον!

Βέβαια κανένας δεν μιλούσε για τα πιάτα που περίμεναν στοίβες στην Αμερική, για τις στοές στα ανθρακωρυχεία του Βελγίου και για τις απάνθρωπες συνθήκες στα εργοστάσια της Γερμανίας. Κανένας δεν έκανε αναφορά για τις φτωχές κοπέλες που λήγαιναν νύφες και που τις επέλεγαν συγγενείς και γαμπροί μέσα από εβδομαδιαίες φωτογραφίες, μόνο και μόνο για να

διατηρηθεί το ακέραιο της φυλής!

Κανένας δεν μιλούσε και για το ρατσισμό που αντιμέτωπιζαν οι μετανάστες, για τις άθλιες συνθήκες που ζούσαν, για τις ατέλειωτες ώρες δουλειάς και για την απαξιοτική αντιμετώπιση από τους ντόπιους. Όλοι έφευγαν με το όνειρο της καλύτερης ζωής, δεμένο σαν κόμπος στην άκρη του μαντιλιού τους και με την βεβαιότητα ότι αι μέρες που θα ξημέρωναν από δω και μπρος, θα ήταν όλες ροδιές.